

[Grethe Philip.]

dets økonomi og derved bevare den goodwill ude i befolkningen, der er nødvendig for teatrets beståen.

Formanden:

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 14.

Mødet udsat kl. 12.25.

Mødet genoptaget kl. 14.

Forhandlingen genoptoges.

Kristine Heltberg (SF):

Teater kan ikke drives kommercielt, som var det en skotøjsfabrik. Det drejer sig her om et helt principielt kultursyn. Teatret er – i modsætning til, hvad mange folk tror – ikke ene-vældens finkulturelle påhit. Teatret er vel lige så gammelt som menneskelig kultur overhovedet. Selv hvis FPs mest flade ideer lod sig gennemføre, ville teatret leve op igen, som det så tit har gjort det lige siden oldtiden.

Med nogle generationers mellemrum tager en ny slags fanatikere, ikonoklaster af en eller anden art, fat for at gøre en ende på folkets kulturarv. Men ikonoklasterne vises altid tilbage, således som det skete selv i middelalderens Byzans. Fanatiske munke lige så vel som tænkere på marcipanbrødsniveau er i menneskehedens historie altid blevet tilbagevist.

Jeg ser derfor uden særlig ængstelse på fru Kirsten Jacobsens dagsordensforslag, og hr. Svend Andersen (Rosk. a.)s vrede ord lyder som genklang af en meget, meget gammel og trist historie om, hvordan man kan undervurdere et folks vilje til andet end en mættet tyk mave ved en badestrand – for at erindre om fremskridtspartiets klassiske beskrivelse af det ideelle åndsliv, således som man åbenbart forestiller sig det, hvis man må dømmes ud fra en velkendt tv-udsendelse om hr. Glistrups tanker i så henseende. Dette er min bemærkning til fru Kirsten Jacobsens dagsordensforslag.

For at komme til sagen. Takket være diverse uheldige ydre omstændigheder er Det kgl. Teater ikke nået vidt nok ud til befolkningen, hverken socialt eller geografisk. Lad os tage det sid-

ste først, det er det enkleste. For dårlige muligheder for at komme ud over hele provinsen, bl. a. på grund af for dårlige teaterforhold i provinsen, har gjort turneerne for spredte, selv om meget er gjort på det seneste for at forbedre disse forhold.

Teatret bør ikke kun at være en scene, der er et højt levende og væsentligt teatermuseum, det må først og fremmest være en art kunstnerisk kraftcentrum for landet som helhed, et kraftcentrum i livlig forbindelse med det internationale kulturliv. Jeg vil gerne indrømme, at det har man også i vid udstrækning søgt at være. Det er herfra, niveauet sættes for kunstnerisk virksomhed, for kunstnerisk kunnen på scenen, på musikkens og sangens område. Herfra bør i rigere mål end hidtil en udadgående, opsøgende virksomhed stamme. Den er i vid udstrækning på det seneste ydet af operaens kunstnere, men vi kan ikke få nok af den slags. Det er derfra, inspirationen skal komme og udviklingstilbuddet til de tusinder af amatører, som ikke ville have kunnet eksistere uden dette samlede kraftcentrum.

Alene derfor kan der ikke være nogen som helst rimelighed i det krav, der fremføres om sammenhæng mellem billetindtægter og teatrets budget. Det er jo hele landets niveau som kulturel turnation, der ydes til, hver gang vi ofrer en krone på teatret.

Sparebestræbelserne har her vist sig at være særlig ondartede. Man har sparet så meget, at det er blevet dyrt, måske urimelig dyrt at holde driften af teatret oppe med lodder og trisser. Det har givet surhed, det har givet vrede, det har givet dårlige samarbejdsforhold. En radikal løsning på de rent tekniske problemer i god tid ville måske for længst have afhjulpet sådanne problemer.

Men bedre sent end aldrig. Jeg vil derfor tilsige ministeren min fulde støtte til udbygnings- og ombygningsplanerne. Måske burde de have været endnu mere omfattende, men velan, lad os tage dem, som de er. Vel skulle denne udbygning for længst have fundet sted, men der er det gode ved det, at hvis man sætter den i gang nu, kommer den i gang i en arbejdsløshedssituation, hvor alle produktive udgifter inden for byggeriet betaler sig, også i kroner og øre i rent samfundsmæssig målestok, helt bortset fra kulturelle hensyn. Lad os se at få det byggeri i gang, så hurtigt det teknisk kan lade sig gøre. Hver gang der gives 1 krone i arbejdsløn, spares der beløb til noget så trist og uproduk-